

Sygnatura akt XV GC 163/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XV Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Mądry

Protokolant: Paweł Pietraszek

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa K.(...)Spółka Komandytowa we W.

przeciwko (...) - 1 Oddział (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) - 1 Oddział (...) w W. na rzecz strony powodowej K.(...)Spółka Komandytowa we W. **kwotę 2190 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt złotych)** wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 714 zł od dnia 13.04.2012 r. do dnia zapłaty,

- 738 zł od dnia 18.05.2012 r. do dnia zapłaty,

- 738 zł od dnia 12.06.2012 r. do dnia zapłaty,

- 738 zł od dnia 12.02.2012 r. do dnia 21.06.2012 r.,

- 738 zł od dnia 16.03.2012 r. do dnia 21.06.2012,

- 24 zł od dnia 13.04.2012 r. do dnia 31.06.2012 r.;

II. umarza dalej idące postępowanie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt XV GC 163/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 czerwca 2012 r. strona powodowa K.(...)Sp. k. we W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej (...) - 1 Oddział (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 3.690 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Uzasadniając zgłoszone żądanie strona powodowa podała, że zawarła ze stroną pozwaną umowę o współpracy w zakresie obsługi prawnej strony pozwanej i z tego tytułu przysługiwało jej miesięczne wynagrodzenie w wysokości 738 zł brutto. Strona powodowa podniosła, że prowadząc obsługę prawną strony pozwanej wystawiła w okresie od

lutego 2012 r. do czerwca 2012 r. faktury VAT, oznaczając w nich termin i sposób zapłaty, jednakże strona pozwana nie zapłaciła stronie powodowej wynikających z tych faktur należności.

W dniu 4 lipca 2012 r. tutejszy Sąd wyda nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie pozwu w całości, w tym zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W złożonym w dniu 5 sierpnia 2012 r. sprzeciwie strona pozwana domagała się oddalenia powództwa zarzucając, że w dniu 20 czerwca 2012 r. wpłaciła na rzecz strony powodowej kwotę 1.500 zł tytułem spłaty swojego zadłużenia. Nadto, strona pozwana zarzucała, że strona powodowa nie prowadziła na jej rzecz obsługi prawnej w maju i w czerwcu 2012 r.

W dniu 27 września 2012 r. strona powodowa cofnęła pozew o kwotę 1.500 zł należności głównej wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie bowiem strona pozwana w dniu 22 czerwca 2012 r. wpłaciła na rzecz strony powodowej wskazaną powyżej kwotę. Jednocześnie strona powodowa wskazała, że wpłaconą przez stronę pozwaną kwotę zaliczyła na poczet faktury z dnia 1 lutego 2012 r. i z dnia 5 marca 2012 r. oraz częściowo faktury z dnia 2 kwietnia 2012 r., z której do zapłaty pozostała jeszcze kwota 714 zł. Dodała też, że podtrzymuje swoje żądanie w zakresie zasądzenia na jej rzecz roszczeń odsetkowych oraz kosztów procesu.

W dalszych pismach procesowych strony niniejszego procesu podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2009 r. K.(...)Sp. k. we W.(jako zleceniobiorca) i (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.(jako zleceniodawca) zawarły ze sobą umowę współpracy w zakresie obsługi prawnej.

Strony ustaliły, że okres wypowiedzenia przedmiotowej umowy będzie wynosił 1 miesiąc.

Wynagrodzenie miesięczne zleceniobiorcy określono w wysokości 600 zł netto + podatek VAT według stawki obowiązującej w dniu wystawienia faktury.

(dowód: - umowa o współpracy w zakresie obsługi prawnej z dnia 2.02.2009 r., k. 28,

- ogólne warunki umowy, k. 29,

- tabela opłat, k. 30)

W dniu 1 lutego 2012 r. K.(...)Sp. k. we W.wystawiła fakturę VAT nr (...), w której obciążyła (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.obowiązkiem zapłaty kwoty 738,00 brutto zł z tytułu obsługi prawnej za miesiąc luty 2012 r.

Termin płatności tej faktury oznaczono na dzień 11 lutego 2012 r.

(dowód: - powołana faktura, k. 34)

W dniu 5 marca 2012 r. K.(...)Sp. k. we W.wystawiła fakturę VAT nr (...), w której obciążyła (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.obowiązkiem zapłaty kwoty 738,00 zł brutto z tytułu obsługi prawnej za miesiąc marzec 2012 r.

Termin płatności tej faktury oznaczono na dzień 15 marca 2012 r.

(dowód: - powołana faktura, k. 35)

W dniu 2 kwietnia 2012 r. K.(...)Sp. k. we W.wystawiła fakturę VAT nr (...), w której obciążyła (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.obowiązkiem zapłaty kwoty 738,00 zł brutto z tytułu obsługi prawnej za miesiąc kwiecień 2012 r.

Termin płatności tej faktury oznaczono na dzień 12 kwietnia 2012 r.

(dowód: - powołana faktura, k. 36)

W dniu 7 maja 2012 r. K(...)Sp. k. we W.wystawiła fakturę VAT nr (...), w której obciążyła (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.obowiązkiem zapłaty kwoty 738,00 zł brutto z tytułu obsługi prawnej za miesiąc maj 2012 r.

Termin płatności tej faktury oznaczono na dzień 17 maja 2012 r.

(dowód: - powołana faktura, k. 37)

W dniu 23 maja 2012 r. K(...)Sp. k. we W.wezwała (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.do zapłaty kwoty 2.952 zł wynikającej z niezapłaconych faktur VAT wystawionych jej w okresie od lutego 2012 r. do maja 2012 r.

(dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 23.05.2012 r. z dowodem nadania, k. 71 – 75)

Pismem z dnia 29 maja 2012 r. (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o. w W. wypowiedziała umowę o współpracy w zakresie obsługi prawnej z dnia 2 lutego 2009 r.

Przedmiotowe oświadczenie K(...)Sp. k. we W.otrzymała w dniu 1 czerwca 2012 r.

(dowód: - pismo z dnia 29.05.2012 r., k. 32)

W dniu 1 czerwca 2012 r. K(...)Sp. k. we W.wystawiła fakturę VAT nr (...), w której obciążyła (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.obowiązkiem zapłaty kwoty 738,00 zł brutto z tytułu obsługi prawnej za miesiąc czerwiec 2012 r.

Termin płatności tej faktury oznaczono na dzień 11 czerwca 2012 r.

(dowód: - powołana faktura, k. 38)

Pismem z dnia 13 czerwca 2012 r. K(...)Sp. k. we W.wezwała (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.do zapłaty kwoty 3.690 zł wynikającej z niezapłaconych faktur VAT wystawionych jej w okresie od lutego 2012 r. do czerwca 2012 r.

(dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 13.06.2012 r. z dowodem nadania, k. 39 – 41)

W dniu 22 czerwca 2012 r. (...) -1 Oddział (...) Sp. z o.o.w W.wpłaciła K(...)Sp. k. we W.kwotę 1.500 zł tytułem zapłaty za faktury.

(dowód: - potwierdzenie wpłaty, k. 51,

- potwierdzenie realizacji przelewu, k. 55)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Stan faktyczny, przedstawiony w uzasadnieniu pozwu strony powodowej pozostawał w niniejszej sprawie właściwie bezsporny. Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zawarcia ze stroną powodową w dniu 2 lutego 2009 r. umowy o współpracy w zakresie obsługi prawnej. Poza sporem pozostawał także okres obowiązywania tej umowy, jak i okoliczności jej wygaśnięcia. Strona pozwana nie sprzeciwiała się także treści tej umowy, w tym postanowieniom ustalającym wysokość wynagrodzenia strony powodowej. Nie kwestionowała zatem ani podstawy roszczeń strony powodowej, ani ich wysokości. Zarzucała natomiast, że zapłaciła stronie powodowej kwotę 1.500 zł, a w maju i czerwcu 2012 r. strona powodowa nie świadczyła na jej rzecz usług obsługi prawnej.

Na wstępie rozważań warto podkreślić, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny. Wyrazem tego jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., która określa obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. To z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c.,

wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Wskazana zasada oznacza zatem, że strona powodowa składając niniejszy pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności jego powództwa. Udowodnienie tych faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Należy jednakże mieć na względzie to, że choć ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie zasadniczo spoczywa na powodzie (bo to on domaga się zapłaty), to reguła dotycząca ciężaru dowodu nie dotyczy jedynie powoda. W zależności bowiem od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu spoczywał także na stronie pozwanej, zwłaszcza co do tych faktów, z których wywodziła ewentualne pomniejszenie należnego powodowi wynagrodzenia.

Przechodząc do rozważań w niniejszej sprawie, w pierwszej kolejności należało zauważyć, że strona pozwana uregulowała względem strony powodowej zadłużenie w łącznej wysokości 1.500 zł i w tym zakresie strona powodowa pozew cofnęła. Sąd uznając, że przedmiotowe cofnięcie było prawnie skuteczne i dopuszczalne umorzył postępowanie w tej części na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c., orzekając o tym w pkt II wyroku.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty wynagrodzenia z umowy o charakterze umowy o świadczenie usług, do których na mocy odesłania z art. 750 k.c. stosuje się regulacje dotyczące umowy zlecenia – art. 734 k.c. i nast. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Uznać należało, że umowa stron nie jest umową rezultatu a umową starannego działania, w ramach których strona powodowa była zobowiązana do wykonywania szeregu ustalonych czynności, prowadzących jedynie do osiągnięcia zamierzonego efektu. Podkreślaną cechą zlecenia jest bowiem to, że przyjmujący zlecenie nie zobowiązuje się do osiągnięcia określonego rezultatu, a jedynie do dokładania starań w celu jego osiągnięcia i podjęcia w tym zakresie konkretnych działań. Ryzyko gospodarcze związane z rezultatem podjętych przez przyjmującego zlecenie czynności obciąża zatem dającego zlecenie. Nadto przy umowie zlecenia, obowiązek zapłaty wynagrodzenia nie jest ściśle powiązany z faktem spełnienia świadczenia. Jeżeli umowa zlecenia ma charakter odpłatny i nie postanowiono inaczej, wynagrodzenie należy się przyjmującemu zlecenie za wykonanie powierzonych mu czynności, a więc za dokonanie czynności prawnej lub za dokonanie działań potrzebnych do zrealizowania tej czynności, jeżeli jej zaistnienie nie jest w pełni zależne od przyjmującego zlecenie (E. Gniewek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006, str. 1152). Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynikało, że strona powodowa w spornym dla stron okresie wykonywała obowiązujące ją czynności obsługi prawnej stron pozwanej, czego potwierdzeniem są wystawione faktury VAT. Wprawdzie strona pozwana zarzucała, że strona powodowa nie wykonywała na jej rzecz usług w maju i czerwcu 2012 r., nie przedstawiła jednakże na tę okoliczność żadnego dowodu. Nie ulegało ponadto wątpliwości, że zawarta przez strony umowa z dnia 2 lutego 2009 r. obowiązywała między nimi do czerwca 2012 r. Przedmiotową umowę strona pozwana wypowiedziała w dniu 29 maja 2012 r., ustalony zaś okres wypowiedzenia wynosił jeden miesiąc.

Z treści art. 735 § 1 k.c. wynika, że jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Przepis art. 735 § 2 k.c. stanowi zaś, że jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy. Z powyższego wynika, że zlecenie może być umową albo odpłatną albo nieodpłatną. Jeśli zaś jest umową odpłatną, nic nie stoi na przeszkodzie, by strony tej umowy w sposób dowolny określiły wysokość wynagrodzenia lub też wskazały jedynie okoliczności będące podstawą jego obliczenia. Z akt niniejszej sprawy wynikało, że strona powodowa i strona pozwana w zawartej ze sobą umowie ustaliły, że za wykonane usługi stronie powodowej będzie się należało miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 600 zł netto + należny w dniu wystawienia faktury podatek VAT. I choć forma tego wynagrodzenia występuje zasadniczo przy umowach o dzieło i w

ramach tych właśnie umów jest prawnie regulowana (art. 632 k.c.), to jednak nie budzi zastrzeżeń, że także w umowie innej niż umowa o dzieło, strony mogą wybrać tę właśnie formę wynagrodzenia. Według bowiem obowiązującej na gruncie prawa cywilnego zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.) strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Nie wydaje się jednak, by wynagrodzenie w formie ryczałtu, ustalone w umowie zlecenia, sprzeciwiałoby się w jakimś stopniu właściwości tej umowy, ustawie lub zasadom współżycia społecznego.

Mając wszystko to na uwadze przyjąć należało, że z umowy zawartej ze stroną pozwaną stronie pozwanej należało się miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe, w wysokości, jaką wskazano w tej umowie, tj. 600 zł netto + należny w dniu wystawienia faktury podatek VAT. Za okres sporny, tj. od lutego 2012 r. do czerwca 2012 r., stronie powodowej należała się zatem kwota 3.690 zł brutto (738 zł brutto za każdy miesiąc). Uwzględniając zaś wpłaconą przez stronę pozwaną w dniu 22 czerwca 2012 r. kwotę 1.500 zł, kwota należnego, a niespłaconego dotąd wynagrodzenia strony powodowej objęła kwotę należności głównej w wysokości 2.190 zł brutto.

Roszczenia odsetkowe od żądanej kwoty podlegały zaś zasądzeniu na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Regulacja ta oznacza, że już samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego daje wierzycielowi prawo domagania się od dłużnika odsetek. Roszczenie o odsetki powstaje od chwili powstania opóźnienia. Strona powodowa w niniejszej sprawie żądała odsetek od dnia następnego po wyznaczonych w fakturach VAT terminach zapłaty poszczególnych należności. Ponieważ terminy płatności świadczeń nie był między stronami sporne, żądanie w tym zakresie było uzasadnione, przy czym roszczenie odsetkowe zasądzono do dnia zapłaty zgodnie z regułą, że roszczenie to obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne. W identycznym zakresie zasądzeniu podlegała kwota odsetek ustawowych za podane przez stronę powodową w piśmie z dnia 26 września 2012 r. okresy zamknięte przy uwzględnieniu, że terminy wymagalności poszczególnych roszczeń rozpoczynały się z upływem terminu płatności każdej z faktur, ich zapłata zaś nastąpiła w dniu 22 czerwca 2012 r., tj. w dacie uznania na rachunku bankowym strony powodowej.

W związku z powyższym, w oparciu o powołane przepisy oraz postanowienia umów stron, mając też na uwadze przepis art. 353¹ k.c. orzeczono, jak w pkt I zapadłego wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zaś w oparciu o art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie powodowej należał się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł, ustalone zgodnie z § 2 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz koszt opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł.